

De reuzenpanda van Soestdijk

Wanneer men de geautoriseerde biografie van Prins Bernhard leest (1), krijgt men het beeld van een hardwerkende, sportieve, goudeerlijke man die bovendien gezegend is met een grote dosis karaktervastheid. Kortom: een mens zoals ieder zou willen wezen; een edele natuur.

Leest men dat boek echter krities dan duikt er al snel een aantal onbeantwoorde vragen op: waarom werd deze karaktervaste man lid van de SS in 1934? Bernhard zelf verklaart dit nu door te stellen dat het noodzakelijk was om zijn studie te kunnen voltooien (2) Waarom koos de nederlandse regering bij monde van haar ambassadeur in Parijs, Loudon, juist hem in 1935 om in contact te komen met prinses Juliana? (3) Dit terwijl hij slechts een telg uit een adellijke familie was met een 'baantje' op het parijse kantoor van de IG Farben.

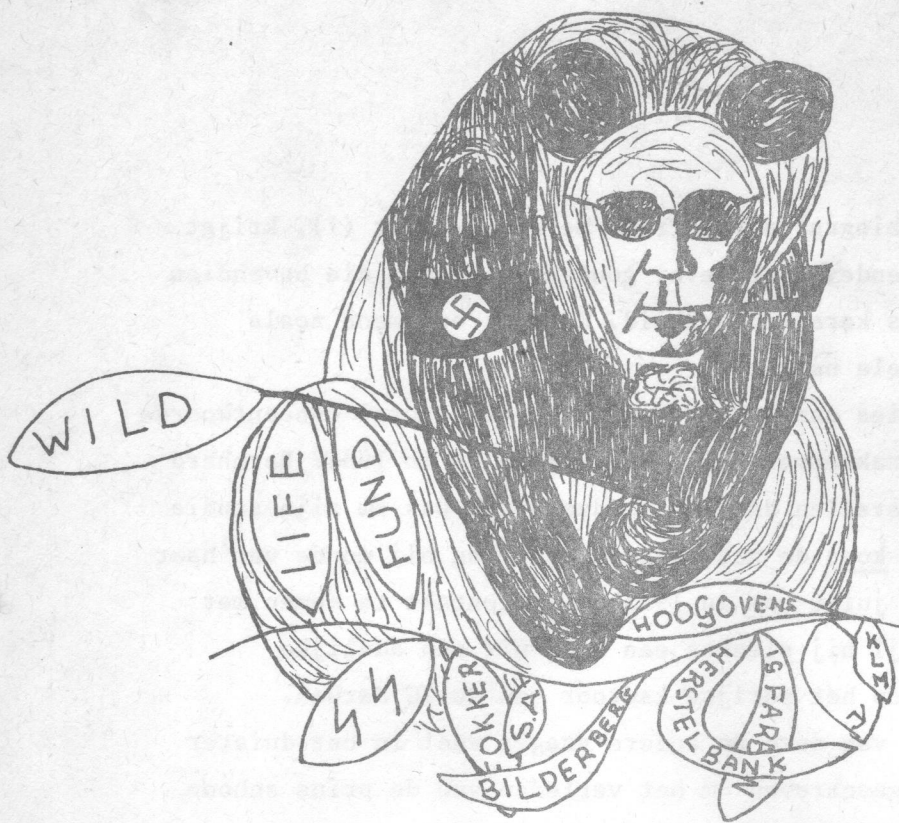
Het boek blijkt na het stellen van deze en andere vragen veel in het duister te laten en door Hatch eerder geschreven om het verleden van de prins schoon te praten dan inzicht te geven in de handel en wandel van deze duitser.

Een poging tot het beantwoorden van enkele van deze vragen deed onlangs de journalist Wim Klinkenberg in De Nieuwe Linie (28 januari; 4, 11, 18, en 25 februari). Aangetoond werd door hem o.a. dat Bernhard tot zeker eind 1936 lid is geweest van de Reiter-SS en niet tot voorjaar 1935 zoals Hatch suggereert, terwijl hij ook lid van de SA is geweest.

Bovendien liet Klinkenberg zien dat Bernhard niet slechts een 'baantje' bij de IG Farben had, maar hij in dienst was van het IG Farben-spionagecentrum Berlin NW 7. Van de 'Verbindungsmänner' van dit buro en hun assistenten zeggen de Trials of War Criminals before the Neurenberg Military Tribunals (deel VII, Washington 1953) "Farbens buitenlandse agenten vormen de kern van het nazikomplot in de hele wereld. Gefinancierd en beschermd door Farben en ogenschijnlijk slechts optredend als zakenleiden, voerden de Farben-officials propaganda, inlichtingen- en spionage-activiteiten uit, die onmisbaar waren voor de duitse voorbereidingen tot en het voeren van de agressie-oorlog".

Toen deze oorlog door Duitsland dan bijna verloren was en zuid-Nederland bevrijd bereidde Bernhard een putsch voor om naast Juliana koning te worden; zijn beestachtig optredende troepen kregen in de volksmond al gauw de naam 'de WA van de prins'.

Deze en andere onthullingen over de prins zijn niet zozeer belangrijk vanwege het blootleggen van voor Z.K.H. Graaf Bernhard Leopold Friedrich Eberhard Julius Kurt Karl Gottfried Peter zur Lippe-Bisterfeld belastend materiaal, maar omdat ze aangeven hoe de groten in deze wereld alles kunnen doen wat volgens de Bijbel niet mag zonder dat ze gestraft worden. De staf van de IG Farben verdween na de oorlog bv. niet in de gevangenis, maar achter de schermen van het duitse

ekonomiese leven. Bernhard zelf bleef zijn spelletje in uiterst rechtse kringen tot op heden spelen en vele andere die op hoog (en veilig) nivo Hitler en zijn trawanten steunden en/of in de oorlog-zelf fout waren bleven hoge posities houden, zoals Hermann J. Abs, die momenteel kommissaris is bij AKZO en in de oorlog werkzaam was bij de Deutsche Bank en de IG Farben. Uit de archieven van Auschwitz is het volgende stukje proza van IG Farben afkomstig "Met het oog op experimenten met een nieuw slaapmiddel zouden we U dankbaar zijn, als U ons een aantal vrouwen zou willen bezorgen".

"We hebben Uw antwoord ontvangen, maar vinden de prijs van 200 Mark per vrouw te hoog. We stellen U een prijs van hoogstens 170 Mark per vrouw voor..."

"De bestelde 150 vrouwen ontvangen. Ondanks hun slechte gezondheidstoestand worden ze als bruikbaar beschouwd..."

"De onderzoeken zijn achter de rug. Alle onderzoeksobjecten zijn gestorven.

We zullen U op korte termijn over een nieuwe levering berichten". (4)

Jac. Fahrenfort die wekelijks zijn fascistoïde praatjes in een veelgelezen ochtendblad verkondigt, kwam op 8 juni 1933 in Berlijn aan voor een bezoek aan de Automobielclub die tot doel had de Nazi-industrie-belangen te bevorderen. Tot de groep aanwezige Nederlanders behoorde ook senator

W.M. van Lanschot die als 'Dolmetsch' van de Nederlanders de loftrumpet over het Duitse rijk, het Duitse volk en de Duitse industrie mocht blazen (5).

Prof.dr. J.E. de Quay en mr. L. Einthoven, twee koryfeen van de grootste met de fascistische kollaborerende organisatie, de Nederlandse Unie, werden nog voor het einde van de oorlog resp. Minister van Oorlog en hoofd van het Bureau Nationale Veiligheid (de voorloper van onze huidige BVD).

Naast dezen kan o.a. nog genoemd worden ir. Frits Philips, die weliswaar niet samen met zijn vader Anton op 13 mei 1940 naar Londen vluchtte, maar die in Nederland aan het hoofd van het Philips-koncern bleef en zo o.a. de leiding had over de bedrijfsafdelingen in het konsentratiekamp Vught waar vele honderden verzetstrijders en joden 65 uur per week werkten voor 26 Mark. Veel van deze lonen zijn nooit uitbetaald.

Van de oorlogswinsten (18% dividend over gewone en 36% over preferente aandelen) permitteerde Philips het zich in 1942-'43 627.000 gulden in de kas van de Nazi-Winterhulp te storten. (6)

Deze man is nooit veroordeeld evenmin als dr. J. Kistemaker, die tijdens de oorlog in dienst van de N.V. Cellastic werkte aan een Duits ultra-centrifuge-project (7). Later werd deze man hoogleraar in Amsterdam en in 1973 werden zijn zaak en de dossiers daarover door de vaste kamerkommissie voor de inlichtingen- en veiligheidsdiensten in de doofpot gestopt (8).

Bernhard heeft in de loop van de laatste twintig jaar veel figuren uit de duistere maatschappelijke top van het Westen verzameld in zijn anti-Sowjet Unie Bilderbergkonferentie en in de club van 1001 van het Wereldnatuur Fonds, waar we - om er slechts drie te noemen - de onvermijdelijke Abs tegenkomen, evenals Otto Wolf von Amerongen, de economische steunpilaar van Hitler en tegenwoordig voorzitter van de Duitse werkgevers en kommisaris van AKZO en dr. Max Ilgner, in 1919 lid van het Freikorps Reinhard, dat zeer actief was in het vermoorden van revolutionairen, vanaf de twintiger jaren lid van de NSDAP, lid van de Raad van Bestuur van IG Farben en als chef van Berlin NW 7 Bernhards hoogst baas. Veel bezoekers van de Bilderberg-konferenties zijn ook afkomstig uit de in 1933 opgerichte Freundeskreis Reichsführer SS Himmler (9).

Bernhard, die jarenlang heeft zitten wroeten en een van de meest notoire oorlogshitsers tegen de Sowjet-Unie is geweest heeft nu een koekje van eigen deeg te pakken van zijn meer op ontspanning gerichte Amerikaanse collega's, die eerst in Amerika schoon schip hebben gemaakt. Dat beide facties binnen de westerse bourgeoisie elkaar in een draaikolk omlaag halen kan de strijd tegen beide slechts ten goedekomen; het grote belang van de nu al weer enkele jaren aan de gang zijnde onthullingen is dat ze laten zien hoe het zgn. room van de westelijke wereld in werkelijkheid beestachtig te keer gaat.

Noten:

1. Alden Hatch, Prins Bernhard. Zijn plaats en functie in de moderne monarchie, Amsterdam 1962.
2. t.a.p., p. 56-57
3. t.a.p., p. 60-62
4. Geschichte, Lehrbuch für Klasse 9, Berlin 1970, S. 206.
5. A.V.F. van der Gouw,alias TEIXEIRA, deel 2a, Utrecht 1969², hoofdstuk 1.
6. F. Baruch, Grote macht in klein land, een schets van het monopoliekapitaal in Nederland, roefdruk z.p. z.j. (oorspr. Amsterdam 1961?), p. 42-45.

7. Van der Gouw, idem, deel 1, Utrecht 1968, 247-248.
 8. De Tijd, 19 mei 1973 (avond)
 9. J. van Tijn, De '1001' van Prins Bernhards natuurtrust: precies één te veel,
Vrij Nederland 13 maart 1976.
- Rudie van Meurs, De dubieuze contacten van een koninklijke handelsreiziger,
Vrij Nederland 13 maart 1976.
- Van der Gouw, t.a.p., p. 414-415.
- Wim Klinkenberg, Prins Bernhard tussen IG-Farben en Lockheed,
De Nieuwe Linie 18 februari 1976.

Sjaak van der Velden

boekbesprekingen.

Ger Harmsen/Bob Reinalda, Voor de bevrijding van de arbeid, beknopte geschiedenis van de nederlandse vakbeweging, SUN-werkuitgave, Nijmegen 1975,
f 20,-.

Historikus in dienst van de vakbeweging

"We verdiepen ons in de geschiedenis om vooruit te kunnen kijken", stellen de schrijvers in hun eerste hoofdstuk. "Problemen uit ons dagelijks werk in bedrijf, vakbond en partij tekenen zich soms veel duidelijker af wanneer we, door een groter tijdsbestek te overzien, kunnen vaststellen hoe ze zijn ontstaan, hoe ze met allerlei zaken samenhangen en wat men geprobeerd heeft te doen aan het oplossen van deze problemen".

Harmsen en Reinalda zijn historici die trachten voor het hobbyisme, dat de geschiedwetenschap zo vaak kenmerkt, een alternatief te bieden. Zij willen als historici maatschappelijk actief en nuttig zijn, aanvaarden daardoor een maatschappelijke stellingname en proberen zo de strijd voor het socialisme te steunen. "Het vinden van een weg om tot de bevrijding van de arbeid te komen vormt het centrale probleem van dit overzicht". Daarbij moet je - vinden ze - niet etiketterend bezig zijn of agenten- en samenzweringsteorien gebruiken, maar de ontwikkelingen begrijpen en de lezer moet daaruit zelf zijn (politieke) conclusies trekken.